

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 2

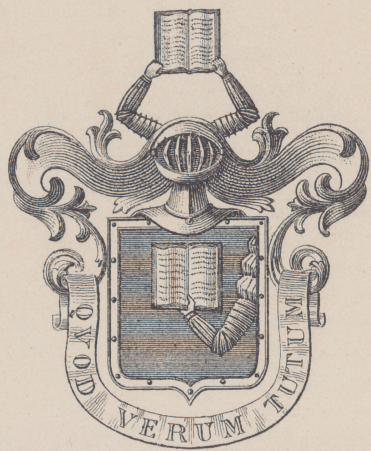
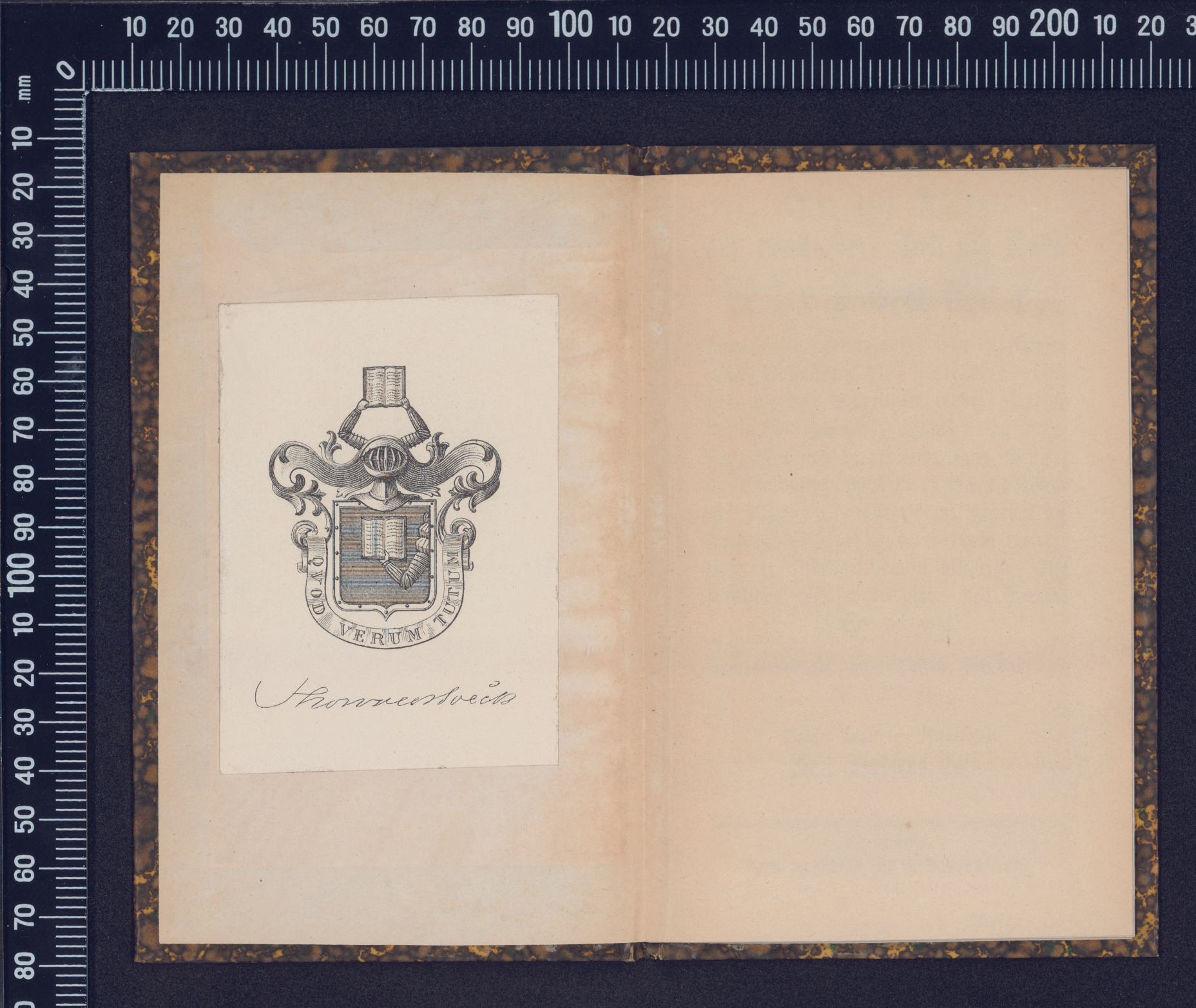
0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80

Det Kgl. Norske Videnskabers Selskab, Trondhjem.

En nye Vise om en Ridders
Søn ved Navn Alexander
etc.

Blva. u. a.

V box 34:993

Thomaeosvectis

En ny Bise
om en Midders Son ved Navn
Alexander,

som af sin egen Fader, for en Fugle-
fangs Udtydning, blev i Stranden udka-
stet og dog underligen reddet af nogle
fremmede Skippere, indtagen og bort-
solgt, kom dog meget underligen til Ære
og Værdighed, og blev en mægtig Konge
udi Ægypten, hvilket samt andre Om-
stændigheder, som sig for hannem mærke-
ligen er tilbraget, denne historiske Bise
tydeligen udviser og giver den fromme
Læser tilkjende

Componeret alle dem til Billie, som have Lyst
til Historier.

Synges under den Melodi som
Axel Tordsens Bise.

Christiania.

Trykt og tilkjøbt hos F. Steens Enke.

*Er trykt i Christiania 1040 hos Frederik
F. Steens.*

V box 34:993

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30
0 mm
0
Min Fader var en Ridder saa sin Ober Slot
og Fæste med Ure, En adelig Fru var Moder min,
De havde hinanden saa kjære.

Men Lykken vender sig ofte om.

2. Jeg deres eneste Barn forsand, Høit holden i
Agt og Ure, Dog sendte de mig saa langt fra Land,
Til fremmede Mestere at lære.

3. Den samme Mester var viis og from, Han skulde
de mig tugte og lære, Jeg bad Gud Fader altid derom,
Det kunde skee hannem til Ure.

4. Forangue vare de 7 fulde Aar Jeg havde lært
Kunster og Ure, Fra min kjær' Fader jeg Skrivelse
saaer, Jeg skulde til hannem hjemfare.

5. Saa foer jeg til min Faders Gaard, Han vel
mig med Glæde undfanget, At alting mig saa lykkelig
var Paa fremmede Steder afganget.

6. En Tid det monne sig hende saa, Der jeg for
Bordet mon stande, Min Fader og Moder at vare
paa, Og være dem stedse ved Haande.

7. Igjennem Vinduet flyvende kom En Nattergal saa
vænne, Det den listig mon sjuenge om, Gav jeg saa
slittig i Gjemme.

8. Ah, Ah, sagde kjær Fader min, Der han paa Fuglen
mon lyde, Den maa vist være lykkelig og sin,
Som denne Sang kan udyde.

9. Jeg svarede min Fader ydmygelig, Den Sang
er mig aabenbare, Men Eder fortryder da visselig,
Naar jeg den monne forklare.

10. Mig bød min Fader saa strengelig, Jeg skulde
ham det lade høre, At han og min Moder da rettelig
kunde vide hvad de skulde gøre.

Men Lykken vender sig ofte om.

11. Jeg sagde den Fugl har sjunget saa: Jeg bliver
saa magtig en Herre, At I skal tjenlig for mig staae,
Mig Vand og Haandklade tilbære.

Men Lykken vender sig ofte om.

12. Min Fader han blev ret hastig vred, Der jeg
ham Sangen udyde, Du stat ret aldrig leve den Tid,
Jeg dig skal tjene og lyde.

13. Den Nattergal ei sjunget har, Som du det
monne udyde. Greb mig saa fat ved Hovedet snar,
Ad Stranden saa monne jeg flyde.

14. Ein store Naade Gud teede mig da, Jeg svømmede
hen paa en Klippe, Der sad jeg 3 Dage og
fik ikke Mad, Var glad jeg kunde saa slippe.

15. Saa kom der et Skib seilende frem. Jeg raabte
at Folkene vilde For Guds Skyld lade mig følge
med dem, Og ei omkomme saa ilde.

16. Der de nu saa jeg tugtig i Sind, Det angrede
dennem paa stande, De strax i Skibet tog mig ind,
Mig forte i fremmede Lande.

17. Der solgte de mig en Hertug saa sin, Jeg
skulde hans Tjener være; Gud stedse betede mig Naaden
sin, Hans Værk jeg gjorde med Ure.

18. Kongen lod skrive over alt sit Land, En Herredag
monne han holde, Tid hen reiste min Herre
paa Stand, Bad jeg skulde med hannem følge.

19. Kongen sit Naad tiltaledede saa: Jeg vil Eder
give tilljende, At hvor jeg mon fare, sidde eller staae,
Mig følger Raavnene trende.

20. De stedse raabe forstræffelig, I hvad jeg monne
gjøre, Hvorom jeg onsker ret inderlig, Herom Eders
Mening at høre.

21. Er her nogen af mine Hofmand, Som mig det
ret kan sige, Forvist da skal jeg give den, Min Datter
og Konge-Rige.

Men Lykken vender sig ofte om.

22. Der ingen var i Kongens Land, Som dette Spørgsmaal kunde gjætte, Da sagde jeg til min Herre paa Stand, Mon Kongen vil holde sit Løfte.

Men Lykken vender sig ofte om.

23. Min Mening forstod min Herre paa Stand, Til Kongen med disse Ord traadte: Jeg haver en Tjener under min Haand, Han skal Eders Spørgsmaal raade.

24. Min Herre ledte mig for Kongen ind, Han sagde til mig med Ære: Kan du forklare Talen min, Min Arving skal du vist være.

25. Min naadige Herre! Eders Spørgsmaal er: Efter Eder 3 Ravne monne flyve, I og derover stor Eorrig bær, I kan dem ikke qvit blive.

26. Der tvende af disse en Hun og en Han, Bar avlet af deres Ægte, Og Hunger tvingede det samme Land, Mon Moderen fra dem vige?

27. Men hannem, som en Fader from, Mon altid hos Ungerne blive, Dem føde besværlig med Fattigdom, Til de kunde med hannem flyve.

28. Om I disse Ravne qvit være vil, Da maa I rettelig domme, Hvilke de Unger hør nærmest til Af Faderen og hiin vænne.

29. Kongen han svarede: jeg dommer saa, Af min Forstand den ringe, Ungerne høre mest Faderen paa, Som hjælper, naar Hungeren mon tvinge.

30. Moderen fødte dem efter sin Art, Strax hun forgjætte al Dvide, Og fra dem skjændelig rømte bort, Hos dennem vild' intet Dndt lide.

31. Der Kongen det sagde fløi Raonene hen, Og kom der aldrig mere, Til mig han sagde: min kjære Søn, Dit Navn du sig med Ære.

32. Jeg svarede ham, Alexander er mit Navn, Det bær jeg med Ære, Nu vel han sagde, det er mig kjær, Jeg vist din Fader vil være.

Men Lykken vender sig ofte om.

33. Om du fanger min Datter i Bold, Mærk hvad jeg nu vil sige, Da bliver du vist en Konge saa bold Over ganske Egypti Rige.

Men Lykken vender sig ofte om.

34. Jeg var hos hannem i mange Aar, Vel holden i Agt og Ære, Den Herlighed stor udi Keiserens Gaard, Jeg lystet at se og at lære.

35. Saa tog jeg Forlov af Kongen sely Samt alle hans Hofmand gode, Og red til Keiserens Gaard saa vel, Hvor de mig deilig indløbe.

36. Did kom Ludvig Kongens Søn Af Israels Land og Rige, Jeg vil det ikke sige i Lon, Vi vare hserandre saa lige.

37. Vi baade skulde tjent for Keiserens Bord, Vi havde hinanden saa kjære, Jeg skulde ham Ketterne bære for, Ludvig skulde Skjænkere være.

38. Keiseren havde en Datter saa bold, Hun overgik Jomfruer alle, En Ret hende gives der Maaltid var holdt, Dermed at prange og prale.

39. Engang det sig mon hændte saa, At Ludvig bar Maden for hende, Strax der han hende med Dine saa, Hans Hjerte af Kjærlighed brændte.

40. Den Kjærlighed gav hannem Sygdommen stærk Til Sengen maatte han gange, Der jeg af hannem maatte sligt formærk, Blev jeg i Hjertet bange.

41. Jeg sagde til hannem, kjær' Broder min, Hvor havor du Sygdommen dine? Han svarede kjærest Broder min Jeg finder om Hjertet stor Pine.

42. Nu vel kjære Broder, jeg saa vel ved, Hvad Sygdom dig monne plage, Det viselig Jomfruens Deilighed er, Du i Dag har skuet for sage.

43. Jeg gif strax udi Staden hen, Tog med mig Gulb det røde, Jeg kjøbte derfor en dyrebar Steen Samt Silkeflæder bløde.

Men Lykken vender sig ofte om.

